

Drama og skønhed i Deauville

HESTE OG STRANDE HAR ALTID *spillet en vigtig rolle i Deauville. Byens galopbane blev bygget før kirken, i 1864. Stranden har altid været der og blev udødeliggjort i filmen Manden og Kvinden. I dag er Deauville også polospil, filmfestivaler, kasino – og det normanniske køkkens lækkerier.*

Deauville er kendt som Paris' 21. arrondissement.

Luksushotellerne holder høj standard.

Deauville er uløseligt forbundet med kultfilmen *Manden og Kvinden* fra 1966. Filmen gjorde den lille badeby synonym med romantik, skønhed og drama. Instruktøren Claude Lelouchs billeder af Anouk Aimée og Jean-Louis Trintignants ulmende kærlighed på stranden gav stedet verdensberømmelse og filmen en Oscar.

Med sin beliggenhed på Normandiets kyst i Calvados-regionen er Deauville også kendt som Paris' 21. arrondissement. Det tager kun et par timer at nå hertil med bil eller tog, så hvis man nogensinde har boet i Paris, har man med stor sandsynlighed også udforsket storbyens fjerneste afkrog.

Oprindeligt var området blot nogle forblæste sandbanker ved Den Engelske Kanal, men i 1859 blev det købt af hertugen af Morny og tre kompagnoner for 800.000 guldfranc. Ambitionen var at skabe "en verden af luksus og elegance". I løbet af fire år nåede d'herrer at opføre de normanniske villaer, der i dag karakteriserer Deauville, som har udviklet sig til en intim lille luksusflække, med tre luksushoteller, dertilhørende kasino og 4.000 indbyggere.

Det er således på byens bedste hotel, Royal Barrière, at vi sidste weekend i august indlogerer os med vue over den ikoniske strand.

Og det er et karakteristisk skue, der åbenbarer sig, da vi ved solopgang slår vores vinduer op. Nede på stranden, længe før restauranterne på strandpromenaden Les Planches dækker op til le petit déjeuner, er 15-20 galopheste og poloponyer ved at blive trænet. Den svagt trommende lyd blander sig med det brusende havs.

Heste har altid spillet en vigtig rolle i Deauville. Galopbanen blev bygget før kirken i 1864, og beliggenheden må have været ideel. Forfatteren Gustave Flaubert, hvis familie havde en gård i nærheden, beskrev marskområdet som "fladt og med form som en galopbane". I dag er der to galopbaner: Le Touques og Clairefontaine.

Det er typisk for Deauville, at borgmesteren i 20 år havde et firma, der solgte fuldblodsheste ved byens berømte hesteauktioner.

"Alle, som har noget at gøre med heste, mødes i Deauville hver august måned," fortæller Philippe Augier, der for ti år siden sadlede om for at føre byen mod nye horisonter. Hans seneste tiltag er et gigantisk hestekompleks, hvor der holdes internationale ridestævner.

Vi har timet vores visit til den weekend, hvor det årlige grand-prix-løb afholdes. Ved morgenmaden læser vi væddeløbsavisen *Le Turf* og studerer dagens udførlige program. Selve galopbanen er som Deauville: velpasset og med blomster overalt. Ligesom med alt andet i den lille by kan vi gå til den på få minutter. Her er hestekarruseller til børn og forklaringer på, hvordan et væddeløb foregår. Banens inderkreds rummer to polobaner, hvor Deauvilles guld cup-finale skal spilles nogle timer senere.

De fleste tilskuere er franske. En kvinde, der aldrig før har været til væddeløb, viser mig en spillekvittering på en hest, som hun syntes var så umådelig smuk nede i paddocken, at hun absolut måtte satse på den. Hesten kom allersidst.

"Tænk, de spurgte mig, om jeg spillede vinder eller taber. Som om jeg ville gøre sådan noget, men måske var den kendt for at tabe," —>

Selv om der spilles på forholdsvis små heste, kaldes polo en sport for konger.

→ fortæller hun, fornøjet over, at det også kan være en oplevelse at spille på den forkerte hest – eller at spille forkert på den rette.

Bag paddocken ligger staldene i normanniske huse, og rundt omkring står hesteejere i søndagstøj og hjælper med at spule deres hest ren eller trække den rundt. De helt store ejere er her også. Men det er blandingen mellem høj og lav, der gør galoppen levende.

Det er ikke tilfældigt, at galopbanen er en vigtig del af Deauvilles identitet. Regionens adelige har altid forlystet sig med væddeløb og med at avle deres egne heste. Som i verdens to andre væddeløbs- og avlscentre – County Kildare i Irland og Lexington, Kentucky i USA – ligger stutierne side ved side. Her er der i alt 1.400 af slagsen, og de leverer mere end halvdelen af alle franske fuldblodsheste.

“Ventes de yearlings” hedder de årlige hesteauktioner, der holdes ved siden af galopbanen. Her kan omsætningen i byens mærkevarerbutikker godt gå hjem og lægge sig. Der kan blive købt og solgt for millioner pr. hest.

Ritualerne minder om dem fra galopbanen. Hestene trækkes rundt foran købere og nysgerrige, før slaget står i auktionshallen under intens stemning. Et interessant studie i nærdueller mellem mægtige hesteejere, der går efter samme fuldblod Made in Normandy.

IKKE FÆRRE END 2.000 HESTE kommer til Deauville i sommersæsonen for at løbe om kap. De vigtigste løb afholdes i august, hvor landets øvrige baner ligger øde hen, fortæller Le Touques’ direktør, Philippe Bouchera, som er kommet her, siden han var lille dreng.

Da starten til 7. løb er gået, går vi hen for at se afgørelsen på et af polosportens vigtigste opgør. Det er pludselig blevet rasende koldt. I Deauville ændrer vejret sig hurtigt.

Publikum på polobanen er lige så få, som sporten er lille i Europa, men stemningen fejler ikke noget. Under tread in-pausen går

folk ind på banen for at trampe de huller til, som hestene har forårsaget, og får sig en sludder. Oven på næsten daglige kampe i en hel måned ligner banen en schweizerost.

Finalen står imellem to normanniske hold. Det er lidt af en sensation – også selv om holdene har allieret sig med nogle af verdens bedste spillere. De er kommet fra Argentina medbringende hestepassere, som i dagens anledning har iført sig traditionelt gauchotøj med baret og kniv i bæltet.

Hestene er små og atletiske og skiftes ud efter hver periode, eller chukka. Selv for udenforstående er det umuligt ikke at blive grebet af spillets intensitet, sådan som hestene zigzagger rundt på banen, mens deres ryttere kæmper om bolden.

Til sidst drikker vinderne champagne af det enorme guldtrøfæ fra 1950. Jo, i Deauville er hesten konge. Det går fint i spand med poloens tilnavn: “King of sports, sport of kings.”

Det er ikke kun hestefolket, der sætter sit præg på Deauville. Fra at have været en sæsonpræget lille luksusflække lever byen i dag året rundt. Hvert år afholdes her en amerikansk, og siden 1999 en asiatisk, filmfestival. Uden for sommersæsonen er her musik, teater og litteraturfestivaler. Gastronomisk træf med fokus på fremtidens køkken og la nouvelle cuisine. Hvert efterår indtages byen af internationale karrierekvinders svar på topmødet i Davos.

Men den foretrukne aktivitet er nok en dag på stranden, under de karakteristiske røde, gule, grønne og blå parasoller eller i det brusende hav. Om eftermiddagen er bølgerne kraftige og slår næsten én omkuld. Vandet er omkring de tyve grader i sommerhalvåret, hvilket har den fordel, at der aldrig er overfyldt.

Deauville er også le shopping. Varehuset Printemps har til huse i en dukkehus-agtig bygning med skrånende kvisttage. Det blev grundlagt i 1912, samtidigt med kasinoet, og året før en ung mo-

Bag paddocken ligger staldene i normanniske huse. Rundt omkring står hesteejere i søndagstøj og hjælper med at spule deres hest ren.

Hatte er lige så vigtige i Deauville som i engelske Ascot – omend måske knap så fantasifulde.

En af de allerstørste fornøjelser ved det normanniske køkken er østers.

Polospillere er set ride ind på barerne for at drikke mojito.

→ deskaber ved navn Coco Chanel åbnede sin første butik i hjertet af Deauville. I dag er alle hendes medsøstre og -brødre her også: Hermès, Louis Vuitton, Ralph Lauren, Sonia Rykiel ...

En lille kvart million gæster hvert år Deauville, så det er intet under, at restauranterne indtager en væsentlig rolle. Den ældste restaurant er Chez Miocque, på rue Eugene Colas, den har netop passeret de 95 år. Den første dag, vi går forbi, er de små terrasseborde omkransede af en mur af blitzende fotografer og nysgerrige forbipasserende. Vi spotter ikke, hvem der er anledning til postyret, men i højsæsonen er den slags hverdagskost.

Ejeren, en voluminøs herre, der altid er iført stribet sømandstrøje, kalder stedet for en showbiz-restaurant. Man kommer for at se og blive set. Maden er underordnet. For sådan kan man også spise i Deauville, selv om det burde være helligbrøde. Vi slår os ned og bestiller grillet kylling med bønner og frites. Det pæneste, man kan sige, er, at det er da spiseligt.

Hestefolkets foretrukne restaurant er Le Yearling, der ligger over for galopbanen. Her kommer både ejere og trænere. Køkkenet er baseret på lokale specialiteter, ligesom det er tilfældet med Les 3 Mages, der ligger i et lille hus med have på avenue des Terrasses.

HEDONISMEN HAR ALTID VÆRET været i højsædet, men selv om polospillere har præsteret at ride ind på den cubanske bar Le Broc på rue Hoche for at drikke mojito – så er de helt store armbevægelser ved at være en saga blot i Deauville. Mens hesteejere i gamle dage kunne leje flere etager af Royal-hotellet, forhandler folk i dag prisen på værelserne og spiller med måde på kasinoet.

Interiøret er skabt af Jacques Garcia, indretningsarkitekten, der også står bag Royal-hotellet med dets lysekroner og tekstiler i røde og gyldne nuancer. Der er rigeligt at se på. Fra de historiske billeder af hedengangne heste og polohold i den enorme lobby til de mennesker, som kommer her.

De mest luksuriøse værelser er opkaldt efter de filmstjerner, der har boet her. Prisen er derefter. Bor man her ikke, kan man snuppe et måltid på l'Etrier, Stigbøjlen, med Deauvilles eneste Michelinstjerne.

Garcia stod ikke for det lille stålgrå tag midt på Royal, der blev udformet, så det skulle ligne en tysk militærhelme, og oven for hvilket naziflaget vajede under besættelsen. Det har min farmor altid fortalt mig, forsikrer den unge parasoludlejer på Les Planches.

Hvert år i september arrangerer byen amerikansk filmfestival. Sidste år var den 36. festival på plakaten, og fra at have været udstillingsvindue for amerikanske storfilm deltager nu også uafhængige film og tv-serier i dét, der både er en prestigefyldt konkurrence og et mere elegant alternativ til burlesque-markedet i Cannes.

De allerstørste stjerner har gæstet Deauville og fået deres navne forevigt på strandpromenadens omklædningsrum: Sean Connery, Michael Douglas og Demi Moore. I 2010 var det Anette Benings tur.

Samme år vendte 73-årige Claude Lelouch tilbage til åstedet for – med henblik på fejring af Deauvilles 150-års jubilæum – at filme elskende par på stranden. Den gamle mester var returneret én gang før, i forbindelse med tilblivelsen af hans film Manden og Kvinden: 20 år efter. Nu deltog over tusinde mennesker i indspilningerne, der fandt sted på valentinsdag.

Kærlighed har ingen alder – heller ikke dén til Deauville. ■